

Uniunea Tineretului Comunist – organizație de masă

This study brings up the Union of Communist Youth, a youth organization created by the Communist Party of Romania in March 1922. The aim of this organization was to enrol the young Romanians (from factories, universities, schools, military units, etc.) to turn them into loyal supporters of the dictatorial regime.

The Union of Communist Youth was an important means of manipulation of the young people, being that mass organization that was meant to prepare them for the country's future to support the politics carried out by the communist party. That strategy of enrolling young people in mass organizations or institutions was embraced by all totalitarian regimes and its main objective was to shape the young generation into a powerful tool designed to promote the totalitarian regime, and consequently, the communist regime. One can even say that the communist authorities have truly perceived the youth as the future of both the country and the Communist Party.

Within the Union of Communist Youth, the Romanian youth was subject to a political education and training which followed the Marx-Leninist guidelines. The communist authorities have even tried to erase the individual thinking of young people who were constantly told about the highly exaggerated achievements of the party.

Keywords: communism, students, indoctrination, Marx-Leninist education

Regimurile totalitare au acordat o atenție deosebită încadrării politice a tinerilor în anumite organizații și instituții de masă.¹ Se urmărea cuprinderea tuturor tinerilor și copiilor, de la cele mai fragede vârste, într-un cadru organizat și îndobâzirea sistematică a acestora în scopul creării „omului nou”. Ideologii comuniști împărtășeau cu alți autori de inginerii sociale din secolele XIX și XX credința în maleabilitatea radicală a ființei umane și în puterile melioriste, transformatoare, nelimitate ale propagandei de masă. Totuși, această credință era dublată de o mizantropie structurală, bazată pe supoziții sumbre despre natura umană și a societății, care a deschis calea utilizării pe scară largă, la nivel social, a instrumentelor coercitive și de control. Deși colectivist, marxism-leninismul amesteca fascinația față de mulțime cu teama și neîncrederea față de aceasta. Ambivalența se observă foarte bine în cazul atitudinii față de tineri, care, pe de o parte, apăreau, din cauza legăturilor slabe cu vechiul regim, ca ipostazierea perfectă a „omului nou” și ca masă de manevră ideală, dar, pe de alta, erau tratați cu infinită suspiciune. Rețeaua de organizații comuniste s-a întins cu precădere spre categoriile de populație de care regimul își lega interesele și care, totodată, erau suspectate ideologic: tinerii, țăranii, intelectualii, soldații și, nu în ultimul rând, muncitorii.²

Referitor la aceste organizații ale tineretului și la rolul ce trebuiau să-l îndeplinească, Lenin a stabilit „sarcinile Uniunilor Tineretului”, și anume învățarea comunismului, printr-o îmbinare a studiului cu activitățile practice, în cadrul Congresului al III-lea al Comsomol-ului (Uniunea Tineretului Comunist) din octombrie 1920. Aceasta era principala sarcină a tinerilor, în fapt, o îndobâzire masivă și o implicare a acestora în planurile regimului comunist.³

În mai toate scrierile din perioada comunistă, cu privire la Uniunea Tineretului Comunist, se evidențiază importanța pe care aceasta o juca în rândul tuturor tinerilor. U.T.C.-ul se afla sub conducerea Partidului Comunist Român. De asemenea, conducerea comunistă aprecia U.T.C.-ul ca fiind cea organizație care reușește mereu să-și găsească loc în fruntea luptei maselor de tineri care, alături de întregul popor, au acționat pentru afirmarea năzuințelor de unitate și independență națională, de progres social și prosperitate economică a patriei.⁴

¹ Vezi Julius Gould, *The Komsomol and the Hitler Jugend*, în „The British Journal of Sociology”, vol. 2, nr. 4, decembrie 1941, pp. 305-314.

² Vladimir Tismăneanu, Dorin Dobrinu, Cristian Vasile, *Raport final*, Editura Humanitas, București, 2007, p. 177.

³ Vezi V. I. Lenin, *Despre tineret*, Ediția a II-a, Editura Politică, București, 1963, pp. 149-155.

⁴ Uniunea Tineretului Comunist. Comitetul Central, *Uniunea Tineretului Comunist, școală de educare comunistă, patriotică și revoluționară a tineretului*, Editura Politică, București, 1987, p. 7.

Organizația U.T.M.* era un factor important în educarea patriotică a tineretului. P.M.R. a pus ca sarcină principală în fața U.T.M.-ului educarea tineretului în spiritul învățaturii marxist-leniniste.⁵ Această muncă presupunea îndrumare și control permanent.⁶

Partidul era preocupat de învățământul politic făcut de U.T.M. în facultăți. Atingerea acestui scop, de îndrumare politică a studenților, se făcea prin discuții și conferențe. Fiecare student trebuia să-și respecte angajamentul de a presta 10 zile de muncă obștească pe șantierele locale de construcții, la înfrumusețarea orașului, cât și în sprijinul campaniei agricole de vară în G.A.S.⁷

În vederea controlării tuturor categoriilor sociale cu o mai mare ușurință, încă de la început, P.C.R. a gândit totul la nivel de masă. Această politică practică de toate regimurile totalitare a dus și la înființarea U.T.C.-ului.

Ținta P.C.R.-ului a fost unificarea mișcării revoluționare de tineret în cadrul unui congres general, astfel că a fost pusă pe ordinea de zi, încă din mai 1921, cu participarea reprezentanților tineretului din întreaga țară. În cadrul a două ședințe, din 9 și 10 mai 1921, reprezentanți ai Mișcării Tineretului Socialist din vechea Românie și ai Uniunii Tineretului Muncitor din Ardeal și Banat – delegați la Congresul din mai 1921 al Partidului Comunist Român – au relevat situația din ce în ce mai evidentă a organizațiilor de tineret din întreaga țară pe poziții revoluționare. Se sublinia importanța realizării neîntârziată a unificării mișcării de tineret din România, prin desființarea organizațiilor de tineret regionale. În acest sens, s-a hotărât convocarea pentru zilele de 28-30 iulie 1921, la București, a Congresului General al Tineretului Socialist, stabilind, totodată, un program unitar de activitate pentru pregătirea lui. Măsurile represive nu au mai făcut posibilă convocarea acestui congres.

Partidul Comunist Român a considerat necesar acest proces de unificare a mișcării revoluționare de tineret din România, aspect ce se datora, după cum se afirma, activității însușite și laborioase a tinerilor militanți comuniști aflați în conducerea organizațiilor regionale de tineret, preocupării constante și sprijinului permanent din partea Partidului Comunist Român. Făurirea organizației revoluționare unice de tineret din România a fost însă strâns legată, ca și în cazul Partidului Comunist Român, de problema afilierii sale la forul comunist internațional corespunzător, Internaționala Comunistă a Tineretului.⁸

În martie 1922 s-a constituit Uniunea Tineretului Comunist, fapt ce a conferit mișcării revoluționare de tineret noi dimensiuni.⁹ Punctul de plecare în așezarea întregii activități a U.T.C.-ului pe baze ilegale l-au constituit indicațiile Congresului al III-lea al P.C.R., din august 1924, ale cărui hotărâri aveau să fie preluate și concretizate de Congresul al II-lea al U.T.C., întrunit la sfârșitul lunii octombrie 1924. Constatând că vechea formă de organizare este în completă contradicție cu scopul U.T.C., ea neputând asigura o legătură strânsă și permanentă cu masele largi ale tinerilor muncitori și țărani, Congresul a evidențiat necesitatea stringentă a reorganizării uniunii pe baza celulelor ilegale în fabrici, la sate, în școli, facultăți și în unitățile militare, concomitent cu utilizarea tuturor posibilităților și formelor de manifestare legală.¹⁰

Partidul Comunist Român s-a impus în rândurile studențimii, exercitând asupra acesteia, prin noblețea idealurilor sale revoluționare, prin puterea de penetrare a politicii sale autentice

* Uniunea Tineretului Muncitoresc (U.T.M.) este denumirea pe care U.T.C.-ul a purtat-o în perioada Republicii Populare Române (30 decembrie 1947-21 august 1965).

⁵ *Organizația U.T.M. – factor important în educarea patriotică a tineretului*, în „Drapelul roșu”, Anul XV, Nr. 4068, 22 ianuarie 1958, p. 3.

⁶ Vezi „Drapelul roșu”, Anul XV, Nr. 4135, 10 aprilie 1958, p. 2.

⁷ Marcus Arke (secretar al Comitetului Orașenesc al U.T.M., Timișoara), *Să acordăm mai multă atenție învățământului politic U.T.M. în facultăți*, în „Drapelul roșu”, Anul XVI, Nr. 4421, 15 martie 1959, p. 2.

⁸ Uniunea Tineretului Comunist. Comitetul Central, *op. cit.*, pp.70-72.

⁹ *Ibidem*, p.76.

¹⁰ *Ibidem*, p.79.

patriotice, ca și prin atitudinea curajoasă și activitatea însuflețitoare a tinerilor săi militanți, o tot mai pronunțată influență politică.

La 20 iulie 1925, din inițiativa P.C.R.-ului și a U.T.C.-ului, s-a constituit Uniunea Studenților Independenți, așa-zisa organizație democratică, de front unic, care reunea studenții pe o platformă comună de luptă împotriva anumitor curente existente în universități. Sarcinile creionate de P.C.R. pentru U.S.I. erau apărarea intereselor generale ale studențimii, a prestigiului culturii și științei românești.

Partidul a declarat despre crearea U.S.I., o organizație democratică studențească, pe bază de front unic, și apariția la 23 august 1925 a organului său de presă, „Viața universitară”, că au fost pretutindeni întâmpinate cu interes și simpatie; la Iași s-a creat o secțiune, iar un însemnat număr de studenți și profesori din Cluj și-au exprimat fără rezerve adevăratele simpatii față de programul său.¹¹

La 14-15 martie 1947, Conferința națională a Tineretului Muncitor, întrunită la București, a adoptat hotărârea creării Uniunii Tineretului Muncitoresc. Totodată, a fost adoptat Statutul și a fost ales Comitetul Central al noii organizații unice. De la 1 mai 1947 a început să fie editat „Tânărul muncitor”, organul central de presă al Uniunii Tineretului Muncitoresc, care a jucat un rol important în educarea și mobilizarea tineretului, „la menținerea și lărgirea libertăților democratice”, în lupta dusă pentru îndeplinirea sarcinilor ce-i reveneau tineretului sub conducerea Partidului Comunist, în amplul proces al construcției socialiste.

Pentru P.C.R., constituirea Uniunii Tineretului Muncitoresc, moment cu semnificații deosebite în realizarea unității politice și organizatorice a tineretului revoluționar, în educarea comunistă, patriotică a tinerei generații, a avut o importanță deosebită, creând premisele necesare făuririi organizației unice revoluționare a întregului tineret român.

Uniunea Tineretului Muncitoresc a continuat, în fapt, tradițiile „glorioase” ale U.T.C., devenind, în scurt timp, coloana vertebrală a întregii mișcări revoluționare a tineretului, care a polarizat în jurul ei toate forțele democratice ale acestuia. Începând cu primăvara și vara anului 1947, Uniunea Tineretului Muncitoresc a reușit să cuprindă, treptat, în rândurile sale majoritatea tinerilor muncitori: Organizația Tineretului Sătesc, Uniunea Națională a Studenților din România, Uniunea Asociațiilor de Elevi din România etc.¹²

În 1949 a avut loc primul Congres al U.T.M. Tineretul era considerat un luptător înflăcărat pentru construirea socialismului. În cadrul congresului s-a propus unificarea tineretului de la orașe și sate într-o organizație unică revoluționară condusă de P.M.R., care să fie călăuzită de învățătura marxist-leninistă.¹³

În decembrie 1955, la Congresul al VII-lea al Partidului Comunist Român, a fost prezentat Raportul C.C. al P.C.R., în care se arăta necesitatea ca, sub conducerea organelor și organizațiilor de partid, Uniunea Tineretului Comunist să acorde o atenție deosebită participării active, pline de avânt, a tineretului din întreprinderi și sate la lupta pentru realizarea celui de-al doilea plan cincinal, muncii voluntare a tineretului pe marile șantiere, însușirii de către tineri a tehnicii înaintate, pregătirii tineretului din școli și instituții de învățământ superior pentru activitatea practică.

Congresul al VI-lea al U.T.C., din iunie 1956, a chemat organizațiile de tineret din întreaga țară să contribuie la înlăturarea liniei politice a Partidului, la creșterea productivității muncii, la îmbunătățirea calității produselor, la o calificare și specializare continuă, prin însușirea tehnicii noi, precum și la antrenarea tinerilor în întrecerea socialistă, la crearea unei opinii de masă împotriva formelor de indisciplină, risipei de materiale și neglijării utilajelor, la inițiative proprii, raționalizări și inovații în producție, pentru realizarea de economii materiale

¹¹ *Ibidem*, p. 85.

¹² *Ibidem*, pp.183-184.

¹³ *Tineretul - luptător înflăcărat pentru construirea socialismului*, în „Scânteia”, Anul XXVIII, Nr. 4477, 20 martie 1959, p. 1.

și de energie.¹⁴ U.T.M.-ul, U.A.S.R.-ul, organizațiile de pionieri trebuiau să participe la obținerea de succese tot mai mari în desfășurarea procesului de învățământ, în însușirea cunoștințelor de cultură generală și profesională de către elevi și studenți. U.T.M.-ul, prin statutul său de organizație de masă a tineretului muncitoresc, desfășura o intensă muncă organizatorică și politico-educativă.¹⁵

Organizațiile de masă au fost susținute și preferate de regimurile totalitare, deoarece prin intermediul acestora se încerca supunerea, îndoctrinarea și supravegherea populației.

Pentru regimul comunist, aceste organizații aveau menirea, după spusele lui Lenin, de a funcționa pe post de „curele de transmisie” între Partidul Comunist și popor.¹⁶ Stalin a adoptat aceleași idei, considerând că din rândul organizațiilor de masă trebuie să facă parte: asociațiile fără partid ale femeilor, organele de presă, uniunile de tineret, sindicatele, cooperativele, organizațiile de fabrică și uzină etc.¹⁷

Uniunea Tineretului Comunist din România a fost constituită după modelul sovietic. Potrivit lui Lenin, principala „sarcină” a tinerilor era învățarea comunismului, prin îmbinarea studiului cu activitățile practice. Prin această organizație se reușea îndoctrinarea masivă a tinerilor, precum și implicarea acestora în activitățile regimului, astfel încât, după terminarea studiilor, să servească partidului.¹⁸

Tineretul trebuia să fie implicat direct în construirea socialismului, trebuia să fie educat în spirit comunist, astfel încât să apere țara de „dușmani”.¹⁹

În 19-20 martie 1922 a avut loc la București Conferința generală a tineretului socialist. În fapt, Conferința nu a fost decât o tentativă a comuniștilor autohtoni, ghidați de Internaționala Tineretului Comunist (K.I.M.), de a radicaliza tineretul cu orientare de stânga și de a deturna organizațiile de tineret social-democrate sau sindicale în scopul creării unei organizații de masă comuniste.²⁰ Cel mai activ grup a fost Comitetul Central Provizoriu al Mișcării Tineretului Socialist, care a decis, în martie 1923, să se transforme în Uniunea Tineretului Socialist (U.T.S.) – nume înșelător, ales pentru a-i atrage pe social-democrați. Acest grup a convocat Conferința generală a tineretului socialist, stabilită de regimul comunist ca fiind data de naștere a U.T.C.²¹

Partidul Comunist din România, reorganizat în străinătate de Comintern, a anunțat pentru 1 mai 1924 transformarea U.T.S. în Uniunea Tineretului Comunist din România și afilierea acesteia la K.I.M. A fost un act formal, pe hârtie, decis conspirativ, neavând loc un congres propriu-zis de constituire.²² Primul statut al UTCdR, elaborat în 1925, specifica în articolul 1 că Uniunea este o secție a K.I.M., iar la articolul 3 că este „complet subordonată” P.C.R.-ului din punct de vedere politic. Astfel deveneau membri aceia care recunoșteau nu doar statutul P.C.R.-ului, ci și pe acela al K.I.M.-ului. Membrii erau datori să respecte, sub amenințarea sancțiunilor, regulile stricte ale disciplinei revoluționare și normele de conspirativitate.²³

În 1936, pe fondul slabei performanțe, Uniunea Tineretului Comunist din România s-a autodizolvat, ca urmare a deciziei K.I.M. Internaționala Tineretului Comunist dispărea și ea,

¹⁴ Uniunea Tineretului Comunist. Comitetul Central, *op. cit.*, p. 199.

¹⁵ *Ibidem*, p. 202.

¹⁶ Vezi V. I. Lenin, *Ce-i de făcut. Probleme acute ale mișcării noastre*, în *Opere complete*, Ediția a II-a, vol. VI (ianuarie-august), Editura Politică, București, 1964, pp. 1-190.

¹⁷ Vezi I. V. Stalin, *Problemele leninismului*, Ediția a II-a, Editura Partidului Muncitoresc Român, București, 1948, pp.119-121.

¹⁸ Vezi V. I. Lenin, *Sarcinile Uniunilor Tineretului Comunist*, Ediția a XI-a, Editura Tineretului, București, 1959.

¹⁹ Vezi I. V. Stalin, *Despre sarcinile Comsomolului*, Editura Tineretului a C.C. al U.T.M., București, 1953.

²⁰ Gh. Moț, V. Ștefănescu, C. Mocanu, *Contribuții la istoria organizației marxist-leniniste de tineret din România*, vol. I, Editura Tineretului, București, 1959, p.79.

²¹ Vezi Constantin Petculescu, *Crearea Uniunii Tineretului Comunist*, Editura Politică, București, 1972.

²² Vladimir Tismăneanu, Dorin Dobrinu, Cristian Vasile, *op. cit.*, p. 180.

²³ *Statutul provizoriu al Uniunii Tineretului Comunist din România*, în *Documente din istoria Uniunii Tineretului Comunist din România, 1917-1944*, Editura Tineretului, București, 1958, pp. 103-115.

odată cu dizolvarea Comintern-ului în 1943. În februarie 1939, Partidul Comunist Român a calificat desființarea Uniunii Tineretului Comunist din România drept „o greșeală” și s-a hotărât reînființarea Uniunii. Nici de această dată UTCdR nu s-a bucurat de aderență de masă și nici de libertate de mișcare, organizația fiind persecutată de regimul antonescian.

Uniunea Tineretului Comunist s-a reactivat după 23 august 1944, de data aceasta într-un mediu incomparabil mai favorabil, aflându-se sub protecția Armatei Roșii, a autorităților și a unui Partid Comunist din ce în ce mai puternic. Primul secretar general al U.T.C. după 23 august 1944 a fost Nicolae Ceaușescu, care activase în Uniune în perioada interbelică și după 1939. În fruntea U.T.C.-ului, Ceaușescu a păstrat metodele clandestine utilizate în perioada interbelică, nesusizând noul context politic.

Uniunea Tineretului Comunist a fost o piesă importantă în strategia „frontului popular”, pe care Partidul Comunist a utilizat-o în ascensiunea sa spre putere. Asemeni Partidului Comunist, U.T.C.-ul a urmat politica de „compromisuri” recomandată de Lenin, căutând să se asocieze cu alte grupări de tineret, sub titulatura generoasă și înșelătoare a unor organizații-umbrelă, pentru a obține sprijin de masă.

După cum explica Teohari Georgescu, Uniunea Tineretului Comunist a ajuns să fie considerată de către liderii comuniști, în primii ani de după război, „o organizație prea îngustă, îngustă și din punct de vedere politic, prin denumirea sa, care împiedica o parte din tineret să vină în Organizația Tineretului Comunist, și îngustă din punct de vedere al numărului mic de membri”. În 1945, U.T.C.-ul cuprindea circa 63.000 de membri.

Ca urmare, au fost create diferite paravane organizatorice în jurul U.T.C.-ului: *Frontul Unic al Tineretului Muncitoresc* (constituit în septembrie 1944, după modelul Frontului Unic Muncitoresc, din tineri comuniști și social-democrați), *Frontul Național Democrat al Tineretului* (creat formal în octombrie 1944, după modelul Frontului Național Democrat) și *Mișcarea Tineretului Progresist din România* (ianuarie 1945, formată, pe lângă comuniști și social-democrați, din tinerii Frontului Plugarilor, partidul lui Petru Groza, creat în 1933, și din alte grupări, care gravitau în jurul P.C.R.-ului). Niciuna din aceste formule organizatorice nu a dus la rezultatele scontate.

La Plenara din martie 1945, U.T.C.-ul admitea acest lucru, iar o lună mai târziu decidea formarea unei alte organizații-umbrelă, *Tineretul Progresist* (T.P.), care trebuia să dovedească o mai mare eficiență. Președintele *Tineretului Progresist*, Constantin Drăgoescu, era și secretar al organizației U.T.C. În T.P. au intrat comuniștii, social-democrații, „tineretul plugăresc”, tinerii țărăniști din facțiunea lui Anton Alexandrescu, cei liberali din facțiunea lui Gheorghe Tătărescu, precum și alte grupări mai mici. Pentru a da credibilitate noii organizații, U.T.C.-ul se autodizolva oficial în iunie 1945. Programul T.P. era general și generos, promițând promovarea intereselor tineretului și nefăcând decât vag mențiuni la comandamentele comuniste. Activiștii comuniști au fost instruiți să nu facă „paradă de marxism” și să-și disimuleze activitatea politică în spatele unor acțiuni culturale, sportive sau sindicale. Filialele organizațiilor se constituiau în jurul unor „comitete de inițiativă”, urmând ca alegeri pentru desemnarea conducerii să aibă loc doar atunci când era asigurată victoria comuniștilor. „Ce, noi suntem legalişti? Noi suntem comuniști. Noi spunem: alegerile sunt bune, atâta vreme cât dau rezultate democratice”, spunea Miron Constantinescu în primăvara anului 1946 la un instructaj cu tinerii activiști. „Democratic” însemna, în idiomul comunist, „favorabil comuniștilor”.²⁴

Plenara C.C. al P.M.R. din 22-24 decembrie 1948 a decis formarea organizației unice de tineret, după modelul Comsomol-ului. De altfel, Comsomol-ul a avut un rol decisiv în luarea acestei hotărâri, unificarea fiind cerută în cursul vizitei unei delegații U.T.M. la Moscova, în 1948. Anunțarea intenției P.M.R.-ului și „prelucrarea” rezoluției P.M.R.-ului în organizațiile de tineret a stârnit proteste și incidente violente în mai multe zone din țară. Congresul de

²⁴ *Ibidem*, pp. 181-182.

„unificare”, de fapt, de absorbție, a tuturor organizațiilor de tineret în Uniunea Tineretului Muncitor a avut loc, în prezența liderilor comuniști, la Sala Ateneului Român, în zilele de 19-21 martie 1949. Gheorghe Florescu, un fost tipograf, în vârstă de 38 de ani, care a fost și președinte al F.N.T.D.-ului, a devenit prim-secretar al U.T.M.-ului, rămânând în funcție până în 1952.

Rezoluția Congresului a schițat sarcinile U.T.M.-ului în stilul gongoric al epocii: organizația era datoare să mobilizeze tineretul în producție pentru realizarea și depășirea planului de stat în industrie și agricultură; să selecteze cadre pentru funcțiile de partid și de stat; să educe tineretul în spiritul marxism-leninismului, al moralei proletare, al eroismului și patriotismului, al iubirii față de Uniunea Sovietică, P.C.U.S. și Stalin, față de Republica Populară Română și P.M.R.; să cultive vigilența de clasă, ura neîmpăcată împotriva exploatatorilor, împotriva agenților slugarnici ai dușmanului de clasă dinăuntru și din afara țării; să contribuie la ridicarea nivelului pregătirii profesionale și a nivelului cultural al tineretului, la lichidarea analfabetismului, la dezvoltarea sportului de masă; să combată putregaiul ideologiei burgheze, huliganismul, beția, atitudinile netovărășești față de femeie, ploconirea nedemnă față de cultura imperialismului și deprinderile burgheze.²⁵ Toate acestea erau preluate și în Statutul U.T.M.-ului, nerespectarea sarcinilor putând să ducă la sancțiuni sau la excluderea din organizație. Așa cum se poate observa, U.T.M.-ul, ca și P.M.R.-ul, nu se rezuma la un set de cerințe strict politice, fixând standarde etice, atitudinale și caracteriale (și ele cu substrat ideologic). Acest lucru permitea intruziunea în viața personală a tinerilor, orice amănunt biografic din viața privată putând constitui pretext pentru o sancțiune politică. Statutul și structura de organizare a U.T.M. copia modelul Comsomol-ului – definiția organizației, natura relațiilor cu partidul, organizarea, funcțiile și modul de funcționare fiind, cu deosebiri ne semnificative, aceleași.²⁶

În același timp, structura U.T.M.-ului reproducea și dubla structura P.M.R.-ului, el însuși o copie a P.C.U.S. U.T.M.-ul se afla sub coordonarea Secției organelor conducătoare de partid, sindicale și de tineret a Comitetului Central al P.M.R., cunoscută ulterior sub numele de Secția Organizatorică. „Organul suprem” al U.T.M. era Congresul și, în cazuri excepționale, Conferința pe țară. Între Congrese, Uniunea era condusă de un Comitet Central (45 de membri în 1949), dar puterea reală era exercitată de un birou executiv (11 membri) și, mai precis, de secretariatul biroului (5 membri), condus de un prim-secretar.

Organismele de conducere erau alese de organizațiile U.T.M.-ului, însă alegerile erau formale, partidul fixând, în prealabil, rezultatele. Pe lângă C.C. funcționau secții și comisii, iar în teritoriu conducerea era asigurată de comitetele județene. Un număr de instructori făceau inspecții în teritoriu și verificau aplicarea deciziilor. Secțiile au avut o geografie variabilă de-a lungul timpului, dar cele mai importante au rămas Secția Organizatorică (exercita controlul asupra organizațiilor Uniunii și verifica biografia membrilor U.T.M.-ului), Secția de Propagandă și Agitație (care răspândea mesajele în interiorul și în afara organizației, coordonând și sectorul presă), Secția Administrativă sau gospodărie (care gestiona fondurile și patrimoniul organizației), Secția de pionieri (care coordona organizația elevilor), Secția de Relații Internaționale (care asigura contactul cu Federația Mondială a Tineretului Democrat, Uniunea Internațională a Studenților, Comsomolul și cu alte organizații de tineret).

Pentru instruirea cadrelor, U.T.M.-ul a avut la dispoziție din 1949 o școală centrală purtând numele „Filimon Sârbu” (cu circa o sută de absolvenți anual) și o întreagă rețea de școli de câteva luni sau secții pe lângă școlile de partid (prin care treceau câteva mii de activiști anual). La acestea se predau cursuri de istorie a P.C.U.S., a P.M.R. și de istorie universală, materialism dialectic, economie politică, cultură generală (adică noțiuni de limba română, limba rusă, matematică, fizică, geografie, științe naturale), tehnici de organizare și propagandă.

²⁵ Rezoluția Congresului de unificare a tineretului muncitor, 19-21 martie 1949, Editura Tineretului, București, 1949.

²⁶ A.N.I.C., Fond Comitetul Central al P.C.R. – Secția Organizatorică, d. 84/1949, ff. 39-66.

Membrii de rând erau supuși îndoctrinării prin diferite metode – cercuri, lecții, ședințe, „prelucrări” prin care treceau sute de mii de persoane anual etc. În 1958, în plină criză politică, Școala „Filimon Sârbu” a fost desființată, pe motiv de ineficiență, instruirea tinerelor cadre fiind preluată de „Ștefan Gheorghiu”. În timpul lui Nicolae Ceaușescu a funcționat o Școală Centrală de Cadre a Uniunii.

Cele mai importante publicații periodice ale U.T.M./U.T.C. au fost: „Tânărul Muncitor” (1947-1949, cu suplimentul „Brigadierul”), „Scânteia tineretului” (apărută în 1944, seria a II-a din 1949), „Tânărul leninist” (1951-1974), „Din experiența Comsomolului” (buletin devenit, ulterior, supliment la „Tânărul leninist”), „Pionierul” (apărută în 1949, între 1953-1967 „Scânteia Pionierului”), „Instructorul de pionieri” (1951-1958), „Pogonici” (apărută în 1949, din 1967 „Luminița”, între 1956-1979 a avut suplimentul „Arici Pogonici”), „Licurici” (apărută în 1947, între 1953-1967 „Cravata roșie”), „Cutezătorii” (din 1967), „Șoimii patriei” (din 1980; ediția în maghiară „A haza solymai”), „Știință și tehnică” (care mai edita „Colecția de povestiri științifico-fantastice”, „Tehnum”), „Racheta cutezătorilor” (1966-1974), „Viața studentescă” (din 1956), „Amfiteatru” (din 1966), „Ifjúmunkás” (din 1948), „Pionir” (1950-1967, urmată de „Jóbarát”), „Napsugár” (din 1957) etc. Periodicele, care aveau misiunea de a traduce pe înțelesul diferitelor categorii de tineri ideologia comunistă, au fost menținute sub un control strict de către U.T.M. și P.M.R., fiind cenzurate sistematic.²⁷

Deși Statutul U.T.M.-ului, aprobat la Congres, prevedea că putea fi membru al organizației orice tânăr „din rândurile tineretului muncitor și studios, de la orașe și sate”, cu vârsta între 15 și 25 de ani, care recunoștea programul, statutul și deciziile Uniunii, instrucțiunile din 1949 indicau că membrii U.T.M.-ului „vor fi recrutați din rândurile tinerilor muncitori și țărani săraci, din rândurile elementelor cele mai bune ale tinerilor țărani mijlocași, din tinerii funcționari, din rândurile elevilor și studenților cei mai apropiați din punct de vedere ideologic de proletariat”. Reînscriserea s-a făcut pe baza acestor criterii. Cei care erau primiți în U.T.M. trebuiau, conform statutului, să aibă o recomandare de la un membru al P.M.R. sau de la doi membri ai U.T.M. și să prezinte o autobiografie, documentele fiind, ulterior, verificate.

Excluderea din U.T.M. nu era o simplă procedură administrativă. Încă din primii ani ai comunismului, excluderea putea însemna excludere socială, marginalizare profesională și chiar putea deschide calea unei anchete penale. Originea socială și apartenența la o organizație comunistă erau criteriile cele mai importante care filtrau ascensiunea politică, socială și profesională în perioada Dej. Reînscriserea a fost una din căile importante prin care au fost epurate, în afara filialelor U.T.M.-ului, instituțiile, facultățile, școlile, unitățile armatei, întreprinderile etc. Nu întâmplător, procedura a provocat numeroase incidente violente (între care și uciderea unor responsabili utemiști). Întrucât organizațiile comuniste deveneau din ce în ce mai numeroase (U.T.M.-ul cuprindea în 1950 aproximativ o cincime din populația tânără, la sfârșitul anilor '50 o treime, după un deceniu, jumătate, iar în anii '80 marea majoritate a tinerilor), se poate spune că epurarea acestora a avut un impact social major, contribuind la schimbarea rapidă și brutală a profilului societății.

Ținta principală a politicilor de recrutare în perioada Dej au fost muncitorii. Cu cât era mai mare ponderea acestora în U.T.M., cu atât mai bună era considerată „compoziția socială”. La un moment dat, în anii '50, s-a atins un vârf de 35-43%, însă în restul perioadei Dej proporția acestora din totalul membrilor a oscilat între 25-30%. Cu toate eforturile UTM-ului, la mijlocul anilor '50, doar 50% dintre tinerii muncitori din fabrici erau prinși în organizație.

După Revoluția din Ungaria din 1956, a venit rândul studenților și elevilor să devină o problemă pentru U.T.M. De fapt, din considerente ideologice, aceștia au fost priviți cu suspiciune de către comuniști din capul locului. Studenții au fost în primele rânduri ale manifestațiilor anticomuniste din anii 1945-1946, fiind, totodată, o țintă importantă a

²⁷ Vladimir Tismăneanu, Dorin Dobrinu, Cristian Vasile, *op. cit.*, pp. 183-184.

represiunii comuniste. În momentul unificării organizațiilor de tineret, Miron Constantinescu propunea ca U.N.S.R. și U.A.E.R. să nu fie primite în U.T.M. imediat, până nu sunt epurate.

Ponderea elevilor și studenților în U.T.M. a urcat până spre 30% în 1953, dar a început să se reducă sever după 1956. În 1957 procentajul scădea sub 20%, iar în 1958-1959 sub 10%, cu o minimă de 7,7% în decembrie 1958. Explicația stătea în seria de evenimente dramatice înregistrate în a doua parte a anilor 1950.

Proteste studentești au șocat U.T.M.-ul, deoarece se credea că s-a reușit transformarea tineretului într-un susținător real al partidului. De la mijlocul anilor '50, P.M.R.-ul și-a pus serios problema mobilizării și disciplinării mediului studentesc. Responsabilii din P.M.R. și U.T.M. erau nemulțumiți din cauza apatiei și apolitismului studenților, iar, așa cum se știe, în timpul comunismului neutralitatea ideologică și escapismul reprezentau un păcat. Așa a apărut, în vara anului 1956, ideea formării asociațiilor studentești, care aveau menirea de a-i atrage pe studenți. Președinte al comitetului de organizare a asociațiilor studentești a fost desemnat Ion Iliescu. În 1957 acesta a fost numit președintele Uniunii Asociațiilor Studentești din România. Ideea constituirii asociațiilor studentești nu a întrunit consensul membrilor Biroului C.C. al U.T.C.

În perioada următoare, U.T.M.-ul a decis să ia măsuri, în mai multe ședințe supravegheate de Nicolae Ceaușescu, care era, pe atunci, membru în Biroul Politic și responsabil cu Secția Organizatorică a P.M.R., deci răspundea de organizațiile de tineret. Primul secretar al U.T.M., Virgil Trofin, a lansat mai multe diatribe împotriva studenților și a dat dispoziție ca ședințele U.T.M.-ului și ale asociațiilor studentești să fie supravegheate de muncitori.

În timpul protestelor studentești din 1956, activiștii UTM-ului au fost instruiți să prevină, să descurajeze, să denunțe, să demaște și să combată „manifestările dușmănoase” și au fost mobilizați, alături de activiștii de partid și de muncitori, pentru a supraveghea adunările studentești, pentru a înăbuși manifestările de protest, pentru a păzi obiectivele strategice și pentru a ocupa, prin diferite ședințe și manifestări, timpul liber al tinerilor. În București au fost formate grupuri de tineri muncitori utemiști, care i-au luat la bătaie pe „bandiți”, adică pe studenții protestatari, iar la Cluj, în 1957, activiștii utemiști au participat la reținerea unor tineri protestatari.

Plenarele P.M.R.-ului din 1957 și 1958, care au dus la marginalizarea lui Miron Constantinescu și Iosif Chișinevschi, respectiv a „grupului” lui Constantin Doncea, au avut și ele repercusiuni asupra U.T.M.-ului. De altfel, excluderile masive din U.T.M. din anii 1957-1958 sunt în strânsă legătură cu epurările din P.M.R. În iulie 1957 liderii U.T.M.-ului au trecut printr-o umilitoare ședință, în prezența aceluiași Nicolae Ceaușescu, în care au trebuit să-și exprime, fiecare în parte, adeziunea față de rezoluția Plenarei în care au fost demascați Constantinescu și Chișinevschi și, eventual, să își facă autocritica în cazul în care avuseseră legături cu aceștia. O telegramă în care era respinsă „cu indignare” poziția celor doi i-a fost trimisă lui Gheorghe Gheorghiu-Dej. În 1958 PMR-ul a cerut încă un tribut din partea U.T.M.-ului, fiind decisă sancționarea sau excluderea unui număr de 84 de membri ai C.C. al U.T.M., care treceau și ei prin umilința autocriticii în fața lui Ceaușescu.²⁸ U.T.M.-ul mobilizează tineretul în lupta pentru îndeplinirea indicațiilor Plenarei C.C. al P.M.R. din noiembrie 1958, cu privire la dezvoltarea economiei naționale pe anul 1959. Învățămintul politic se dovedea a fi eficient.²⁹ În general, utemiștii discutau despre educarea comunistă a studenților, o educare cetățenească.³⁰

²⁸ *Ibidem*, p. 190.

²⁹ Viorica Drulea (instructoare a Comitetului Regional al U.T.M.), *Să îmbinăm lecțiile din învățământul politic U.T.M. cu sarcinile economice*, în „Drapelul roșu”, Anul XVI, nr. 4469, 4 mai 1959, p. 3.

³⁰ „Drapelul roșu”, Anul XIV, nr. 4002, 5 noiembrie 1957, p. 2.

Începând din anii '60, Uniunea a început, treptat, să renunțe la caracterul exclusivist, de avangardă, abandonând orientarea de clasă, pentru a deveni, cu adevărat, o organizație de masă. Partidul cerea acum cuprinderea în organizațiile comuniste a „covârșitoarei majorități” a tineretului. Statutul a fost modificat succesiv pentru a lărgi sfera celor eligibili: în 1956, la Congresul al II-lea al U.T.M., vârsta acestora a fost extinsă la intervalul 14-26 de ani; în 1960, cu ocazia Congresului al III-lea, de la 14 la 28 de ani; în 1966, la Congresul al IV-lea (renumerotat drept Congresul al VIII-lea), s-a revenit la limita superioară de 26 de ani, dar cu posibilitatea de prelungire, la cerere, până la 30 de ani; în 1971, la Congresul al IX-lea, nu mai există limită pentru prelungire; Congresul al X-lea din 1975 și Congresul al XI-lea din 1980 au păstrat prevederile anterioare; Plenara din 1982, confirmată de Congresul al XII-lea din 1985, a mărit limitele de la 14 la 30 de ani. Uniunea Asociațiilor Studențești din România avea la formare, în 1957, în jur de 50.000 de membri, pentru ca după 1973, când își schimba denumirea în UASCdR, să depășească suta de mii, iar în deceniul nouă tindea spre 150.000 de membri.

După Ion Iliescu au urmat, în poziția de prim-secretar al U.T.C. și ministru al Tineretului: Dan Marțian (1971-1972) – absolvent al Universității „M. V. Lomonosov” din Moscova, care a deținut și funcția de secretar al Comitetului U.T.M. al studenților români din capitala sovietică, urmând, după întoarcerea în țară, o carieră politică în U.T.M.; Ion Traian Ștefănescu (1972-1979), un jurist transformat în activist; Pantelimon Găvănescu (1979-1983), un muncitor absolvent de „Ștefan Gheorghiu”; Nicu Ceaușescu (1983-1987), fiul lui Nicolae Ceaușescu și virtualul moștenitor al conducerii partidului; în fine, o figură ștearsă, Ioan Toma (1987-1989), și el absolvent la „Ștefan Gheorghiu”. Poziționarea lui Nicu Ceaușescu, în anii 1970, în conducerea U.A.S.C.R. și preluarea, începând cu 1983, a primei funcții din U.T.C. arăta, pe de o parte, importanța pe care organizațiile de tineret o aveau în cadrul mecanismelor puterii comuniste și era, pe de alta, unul din semnele cele mai evidente ale derivei regimului spre comunism dinastic, nepotism și clientelism. Soția lui Nicu Ceaușescu, Poliana Cristescu, a deținut, în cea mai mare parte a anilor '80, poziția de secretar în C.C. al U.T.C. și președinția Consiliului Național al Organizației Pionierilor. Rolul organizațiilor de tineret era acela de pârgă, care, acționate birocratic, produceau manifestații de masă. Ocaziile pentru adunări populare erau numeroase, cele mai importante fiind sărbătorile naționale, ziua de naștere a șefului statului, aniversările istorice și vizitele de lucru.³¹

Construirea Uniunii Tineretului Comunist a reprezentat un proces logic în dezvoltarea mișcării democratice revoluționare, a mișcării muncitorești, o continuare a luptelor celor mai înaintate forțe ale națiunii noastre, în care tineretul s-a aflat întotdeauna în primele rânduri.³² În marile transformări revoluționare și înfăptuirea revoluției socialiste, tineretul a participat activ.³³

Învățământul politico-ideologic, alături de celelalte forme educaționale utilizate de U.T.C., constituia una din modalitățile importante de formare a conștiinței socialiste, de educare comunistă, revoluționară a tineretului. Aceasta presupunea, în primul rând, formarea și dezvoltarea unei temeinice conștiințe politice prin cunoașterea și însușirea de către toți tinerii a operei secretarului general al partidului, a ideologiei și politicii partidului, a mișcării comuniste și muncitorești internaționale etc. Se acorda o atenție deosebită educării tineretului în spiritul patriotismului socialist și al solidarității internaționale, pentru a dezvolta înaltul sentiment de dragoste față de patrie, partid și popor, respectul și prețuirea față de lupta eroică dusă de poporul nostru pentru libertate națională și socială, solidaritatea cu tineretul țărilor socialiste, cu tineretul progresist și democratic de pretutindeni. Învățământul politico-ideologic contribuia, în mai

³¹ *Ibidem*, pp.188-196.

³² Nicolae Ceaușescu, *Cuvântare la adunarea solemnă consacrată aniversării a 65 de ani de la crearea Uniunii Tineretului Comunist și a 30 de ani de la înființarea Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști din România - 21 martie 1987*, Editura Politică, București, 1987, pp. 5-6.

³³ *Ibidem*, p. 10.

mare măsură, la cultivarea în rândul tinerilor a unei atitudini înaintate față de muncă, a spiritului combativ, critic și autocritic, a unei atitudini revoluționare față de neajunsurile din activitatea și pregătirea profesională, față de abaterile de la disciplina muncii, față de neîndeplinirea sarcinilor de plan.

De asemenea, P.C.R.-ul urmărea, aparent, prin învățământul politico-ideologic, dezvoltarea dragostei și respectul față de munca utilă societății, indiferent de conținutul ei concret și domeniul de desfășurare, punând un deosebit accent pe conștientizarea necesității ca toți tinerii să contribuie, prin activitatea lor profesională și obștească, la îndeplinirea obiectivelor politicii economice a partidului și statului. Un rol important îl ocupa dezvoltarea la tineri a conștiinței economice, a spiritului gospodăresc, pentru a spori contribuția acestora la reintroducerea în circuitul economic a materialelor re folosibile, pentru economisirea resurselor de materii prime, materiale, combustibil și energie – cerință de maximă importanță în actuala etapă de dezvoltare a economiei naționale.

În cadrul învățământului politico-ideologic un rol important era acordat cunoașterii de către tineri a izvoarelor istorice ale concepției filosofice revoluționare întemeiate de Karl Marx și Friedrich Engels, a dezvoltării continue a acestei concepții pe baza generalizării practicii și noilor date ale cunoașterii umane, demonstrând falsitatea concepțiilor idealiste, mistice, religioase despre lume, om și destinele sale.³⁴

Organele și organizațiile U.T.M.-ului se ocupau îndeaproape de tineri, mai ales de cei care manifestau interes deosebit de a intra în partid, ajutându-i să obțină recomandarea din partea Comitetului Raional (Orășenesc). Utemistul care dorea să obțină această recomandare se adresa organizației de bază U.T.M. din care făcea parte. Aceasta pune în discuție această problemă adunării generale a organizației de secție sau a organizației de bază, în prezența utemistului respectiv. În adunarea generală utemistul trebuia să fie întrebat despre activitatea sa în cadrul organizației, despre felul cum a muncit pentru ridicarea nivelului cunoștințelor politice și felul în care și-a îndeplinit sarcinile în organizație.³⁵

Orice activist care urma să ocupe o funcție de răspundere ce intra în nomenclatura unui organ de conducere al U.T.M.-ului, înainte de a ocupa această funcție, trebuia să fie verificat atât din punct de vedere al atașamentului, al activității lui politice din trecut și prezent, cât și al calității sale personale. Era o adevărată cinste și mândrie pentru cel care intra în organizația U.T.M. și primea carnetul roșu de utemist.³⁶ Tinerii utemiști trebuiau să-și plătească cotizațiile de membru. Cotizația exprima legătura dintre membru și organizație; plătind-o la timp, acesta își arăta devotamentul față de organizație. Acesta mai avea obligația de a păstra cu grijă carnetul roșu de utemist.³⁷

U.T.M.-ul organiza cercuri naturaliste prin care se urmărea înarmarea tineretului cu concepția materialist-științifică despre natură și societate, despre noile descoperiri ale științei. Ca formă de popularizare a acestor cunoștințe în masele tineretului, cercurile naturaliste s-au organizat cu titlul de experiență în unele regiuni, conform Hotărârii Plenarei a III-a a C.C. al U.T.M. Activitatea cercurilor naturaliste trebuia să contribuie la ridicarea nivelului de cunoștințe științifice și culturale ale tinerilor muncitori, să-i pună la curent cu noile descoperiri ale științei, ajutându-i să înțeleagă treptat diferitele fenomene ale naturii, să-și însușească cunoștințele despre natură în mod științific. Cercurile naturaliste popularizau și contribuiau la răspândirea sistematică a unor cunoștințe despre sistemul solar, despre formarea pământului, originea și dezvoltarea vieții pe pământ, originea și evoluția omului, în același timp, explicau

³⁴ Uniunea Tineretului Comunist, *Învățământul politico-ideologic al U.T.C., Rolul, locul și sarcinile tineretului, ale organizației sale revoluționare în îndeplinirea programului partidului, a hotărârilor Congresului al XIII-lea al Partidului Comunist Român*, Editura Politică, București, 1986, pp. 13-14.

³⁵ A.N.D.J.T., *Fond Uniunea Tineretului Comunist*, d. 14/1954-1956, ff. 155-156.

³⁶ *Ibidem*, ff. 162-164.

³⁷ *Ibidem*, f. 169.

diferitele fenomene ale naturii: norii, ploaia, fulgerul, tunetul, trăznetul, grindina, zăpada, poleiul, cutremurul, seceta, eclipsele etc. Popularizau și răspândeau cunoștințe despre botanică, zoologie, agronomie, silvicultură etc.³⁸

Organizațiile U.T.M. organizau periodic în facultăți, împreună cu asociațiile studentești, și în școli, împreună cu organizațiile de pionieri, excursii pentru cunoașterea bogățiilor și frumuseților patriei, a istoricului întreprinderii, orașului, satului, la locurile istorice, întâlniri cu oameni de știință și artă etc. Cercurile își desfășurau activitatea pe baza unui program ce cuprindea lecții despre lupta poporului nostru pentru libertate, bogățiile și frumusețile patriei noastre, realizările regimului democrat-popular, drepturile și libertățile poporului și ale tineretului. În cadrul acestor cercuri se învățau cântece și poezii dedicate României, poporului, partidului-conducător, pe drumul socialismului. Se organizau discuții asupra unor cărți cu subiecte despre viața și lupta românilor.

Cercurile puteau avea un număr de 15-50 de cursanți, urmând ca membrii cercului să antreneze masa largă a tinerilor din întreprinderi, instituții sau satele respective la toate activitățile cercului. Cercurile își desfășurau activitatea la sate săptămânal, iar la orașe lunar.

U.T.M.-ul avea drept scop ca, prin cultivarea în rândurile tineretului a dragostei față de patrie, față de bogățiile și frumusețile ei, față de oamenii muncii, constructori ai socialismului, să mobilizeze și mai mult tineretul pentru a contribui cu toată capacitatea și entuziasmul său la îndeplinirea sarcinilor date de partid.

Activitatea cercurilor și cursurilor din învățământul politic U.T.M. se desfășura pe baza programelor ce erau trimise de Comitetul Central al U.T.M. Acestea puteau fi completate de către comitetele regionale, raionale și orașenești U.T.M. cu probleme concrete, specifice locale.

În organizarea și desfășurarea informărilor politice în școli și facultăți, comitetele organizațiilor de bază U.T.M. cereau sprijinul organizațiilor de partid, catedrelor de științe sociale și decanatelor. Informările politice erau ținute de către activiști și cadre U.T.M. Acestea aveau un caracter permanent și se țineau cu regularitate în tot cursul anului.³⁹ Sub conducerea și cu sprijinul dat de organele și organizațiile de partid, organizațiile U.T.M. obțineau o serie de rezultate bune. Alături de celelalte forme de educație, învățământul politic al U.T.M. a contribuit la mobilizarea tineretului, pentru îndeplinirea planului de producție în industrie, la întărirea disciplinei în muncă, realizarea de economii, la creșterea productivității muncii etc.

Propaganda marxist-leninistă era redusă, de multe ori, la lecții abstracte, rupte de practică, de viață și de sarcinile care îi revin tineretului. În anul universitar 1956-1957, prin învățământul politic, U.T.M.-ul trebuia să popularizeze mai larg în rândurile tineretului hotărârile celui de al II-lea Congres al P.M.R., să mobilizeze masele de tineri în lupta pentru aplicarea în viață a sarcinilor ce reies din aceste hotărâri.⁴⁰

În institutele de învățământ superior, Biroul Comitetului Central al U.T.M. a hotărât ca pentru ridicarea nivelului politic și ideologic, pentru educarea patriotică și internaționalistă a studenților să se organizeze:

– O informare politică lunară a studenților. Informările politice trebuiau să fie făcute de către organizațiile de bază ale U.T.M. pe ani de studii, cu ajutorul organizației de partid, solicitând sprijinul direct al cadrelor didactice de la catedrele de științe sociale, cadrelor din partid, aparatul de stat și U.T.M.

– Să se organizeze cicluri de conferințe pe teme ce analizau unele probleme ale construcției socialiste de stat, precum și probleme ale construcției economiei socialiste în R.P.R., din trecutul de luptă revoluționară a tineretului și studenților, probleme internaționale, despre morală comunistă, estetică și culturală. Tematica acestor conferințe se diferenția după specificul institutelor: tehnice, umaniste, artistice etc. Pentru ținerea acestor conferințe,

³⁸ *Ibidem*, f. 45.

³⁹ *Ibidem*, ff. 87-89.

⁴⁰ *Idem*, d. 19/1956, ff. 3-8.

organizațiile U.T.M. din institute cereau sprijinul organizațiilor de partid, pentru a stabili tovarăși competenți din rândul cadrelor didactice ale institutului respectiv, activiști din aparatul de partid, de stat și U.T.M., cu experiență în munca politică, oameni de cultură și artă.

Conferințele erau organizate pe facultăți, pe baza planului tematic general al ciclului de conferințe, stabilindu-se un ciclu sau altul, după preferințele studenților și specificul institutului respectiv. După ce se stabilea ciclul de conferințe pe facultăți se recomanda pentru fiecare conferință biografia necesară documentării individuale a studenților. Participarea studenților la conferințe se stabilea pe baza înscrierilor nominale ce se efectuau de către comitetele U.T.M. Se recomanda să fie organizate anual cel puțin cinci conferințe, iar expunerile trebuiau să fie urmate de întrebări și discuții, la care să fie antrenați un număr cât mai mare de studenți. Organele și organizațiile U.T.M. acordau un sprijin activ cadrelor de științe sociale pentru îmbunătățirea activității cercurilor de științe sociale. Activitatea acestor cercuri era concentrată asupra problemelor fundamentale ale construcției socialiste, problemelor legăturii teoriei cu practica, luptei împotriva ideologiei burgheze.⁴¹

Învățământul politic al U.T.M.-ului a fost strâns legat de construcția socialistă. Astfel, se urmărea prin acesta înarmarea tinerilor muncitori din industrie, transporturi, construcții cu cunoștințe despre problemele principale ale economiei industriale, arătându-le căile folosirii tehnicii noi, reducerii prețului de cost și scăderii cheltuielilor neproductive, îmbunătățirii activității produselor. Învățământul politic al U.T.M.-ului trebuia să contribuie la educarea comunistă a tineretului prin înarmarea lui cu cunoștințe elementare de marxism-leninism, prin dezvoltarea dragostei nemărginite față de P.M.R., față de țară, popor și față de mișcarea comunistă și muncitorească din lume. Propagandei U.T.M. îi revenea sarcina de a înfățișa în mod convingător superioritatea socialismului asupra capitalismului și de a propaga ideologia marxist-leninistă a frăției între popoare, a frăției între tinerii de toate naționalitățile, combatând orice manifestări de naționalism și șovinism. Învățământul politic al U.T.M.-ului trebuia să ajute la explicarea științifică, în rândurile tineretului, a lumii și vieții, la combaterea misticismului.⁴²

Pentru U.T.M. problema educării tineretului în spiritul frăției dintre poporul român și minoritățile naționale constituia o preocupare de bază. Tineretul era văzut ca un segment ușor de manipulat de „elementele dușmănoase” care, după părerea Partidului Comunist, semănau vrajbă șovină între tineri.

U.T.C.-ul a fost un ajutor de nădejde pentru partid. Acesta își completa permanent rândurile. Partidul era cel care îi hotăra atribuțiile, și anume acelea de a educa neîncetat tânăra generație în spiritul dragostei față de patrie și al internaționalismului proletar, de a crește un tineret călit, dârz și curajos, plin de elan revoluționar în construirea socialismului. Sub conducerea organizațiilor de partid, organizațiile utemiste desfășurau o intensă muncă politică în rândul tineretului. Organizațiile de tineret constituiau adevărate școli de pregătire a celor mai buni tineri pentru completarea rândurilor partidului, dar, în același timp, fiind și un mediu propice de educare a tineretului în spiritul dragostei față de partid. U.T.C.-ul, ulterior U.T.M.-ul au avut obligația de a-i prezenta tineretului succesele obținute de partid în lupta pentru făurirea unei vieți mai bune poporului.

Cristina TUDOR

⁴¹ *Ibidem*, ff. 43-44.

⁴² *Idem*, d. 14/1954-1956, ff. 83-84.

Listă de abrevieri:

A.N.D.J.T. – Arhivele Naționale Direcția Județeană Timiș
A.N.I.C – Arhivele Naționale Istorice Centrale
C.C. – Comitetul Central
G.A.S. – Gospodăria Agricolă de Stat
P.C.R. – Partidul Comunist Român
P.C.U.S. – Partidul Comunist al Uniunii Sovietice
P.M.R. – Partidul Muncitoresc Român
UASCdR – Uniunea Asociațiilor Studenților Comuniști din România
U.A.S.R. – Uniunea Asociațiilor Studențești din România
U.I.S. – Uniunea Internațională a Studenților
U.N.S.R. – Uniunea Națională a Studenților din România
U.S.I. – Uniunea Studenților Independenți
U.T.C. – Uniunea Tineretului Comunist
UTCdR – Uniunea Tineretului Comunist din România
U.T.M. – Uniunea Tineretului Muncitoresc

BIBLIOGRAFIE:

I. IZVOARE:

a) Arhive

A.N.D.J.T., Fond *Uniunea Tineretului Comunist*.
A.N.I.C., Fond *Comitetul Central al P.C.R. – Secția Organizatorică*.

b) Presă

„Drapelul roșu”, 1957, 1958, 1959.
„Scânteia”, 1959.

BIBLIOGRAFIE GENERALĂ

Ceaușescu Nicolae, *Cuvântare la adunarea solemnă consacrată aniversării a 65 de ani de la crearea Uniunii Tineretului Comunist și a 30 de ani de la înființarea Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști din România – 21 martie 1987*, Editura Politică, București, 1987.
Gould Julius, *The Komsomol and the Hitler Jugend*, în „The British Journal of Sociology”, vol. 2, nr. 4, decembrie 1941.
Lenin V. I., *Ce-i de făcut. Probleme acute ale mișcării noastre*, în *Opere complete*, Ediția a II-a, vol. VI (ian.-aug.), Editura Politică, București, 1964.
Lenin V. I., *Despre tineret*, Ediția a II-a, Editura Politică, București, 1963.
Lenin V. I., *Sarcinile Uniunilor Tineretului Comunist*, Ediția a XI-a, Editura Tineretului, București, 1959.
Moț Gh., Ștefănescu V., Mocanu C., *Contribuții la istoria organizației marxist-leniniste de tineret din România*, vol. I, Editura Tineretului, București, 1959.
Petculescu Constantin, *Crearea Uniunii Tineretului Comunist*, Editura Politică, București, 1972.
Rezoluția Congresului de unificare a tineretului muncitor, 19-21 martie 1949, Editura Tineretului, București, 1949.

Stalin I. V., *Despre sarcinile Comsomolului*, Editura Tineretului a C.C. al U.T.M., București, 1953.

Stalin I. V., *Problemele leninismului*, Ediția a II-a, Editura Partidului Muncitoresc Român, București, 1948.

Statutul provizoriu al Uniunii Tineretului Comunist din România, în *Documente din istoria Uniunii Tineretului Comunist din România, 1917-1944*, Editura Tineretului, București, 1958.

Tismăneanu Vladimir, Dobrinicu Dorin, Vasile Cristian, *Raport final*, Editura Humanitas, București, 2007.

Uniunea Tineretului Comunist, *Învățământul politico-ideologic al U.T.C. Rolul, locul și sarcinile tineretului, ale organizației sale revoluționare în îndeplinirea programului partidului, a hotărârilor Congresului al XIII-lea al Partidului Comunist Român*, Editura Politică, București, 1986.

Uniunea Tineretului Comunist. Comitetul Central, *Uniunea Tineretului Comunist, școală de educare comunistă, patriotică și revoluționară a tineretului*, Editura Politică, București, 1987.

BIBLIOGRAFIE SPECIALĂ

Arke, Marcus, *Să acordăm mai multă atenție învățământului politic U.T.M. în facultăți*, în „Drapelul roșu”, Anul XVI, nr. 4421, 15 martie 1959.

„Drapelul roșu”, Anul XV, nr. 4135, 10 aprilie 1958.

„Drapelul roșu”, Anul XIV, nr. 4002, 5 noiembrie 1957.

Drulea, M. Viorica, *Să îmbinăm lecțiile din învățământul politic U.T.M. cu sarcinile economice*, în „Drapelul roșu”, Anul XVI, nr. 4469, 4 mai 1959.

Organizația UTM – factor important în educarea patriotică a tineretului, în „Drapelul roșu”, Anul XV, nr. 4068, 22 ianuarie 1958.

Tineretul – luptător înflăcărat pentru construirea socialismului, în „Scânteia”, Anul XXVIII, nr. 4477, 20 martie 1959.